

Şirince’de bir öğleden sonra...

◆ FOTOĞRAFLAR VE MAKALE: ÖZGE ALTINOK LOKMANHEKİM

Yunanlı yazar Dido Satriou’nun “Benden selam söyleyin Anadolu’ya” adlı romanının geçtiği mekan olarak ünlenen Şirince, tarihi yapısını koruduğu için ziyaretçi akınına uğrayan küçük bir Ege köyü. Babalar Günü’nde yaptığımız İzmir seyahatimizin dönüşünde öğlen yemeği için uğruyoruz Şirince’ye. Şirince ile ilgili daha önceden dergilerde çıkan yazıları okumuş olmama rağmen gördüğüm güzellik beni şaşırtıyor, bu küçücük köy, kendinden beklenmeyecek bir enerji yayıyor etrafına. Şirince, İzmir’in Selçuk ilçesine bağlı eski bir Rum köyü. Selçuk merkezden 8 kilometre mesafede yer alıyor. 19. yüzyılda özellikle incir üretip satan küçük bir Rum köyüymüş. Köyün ismi o dönemde “Kırkınca”ymış. Bir rivayete göre, köy 40 ailelik bir aşiret tarafından kurulduğu için bu ismi almış. Köyün bu ismi Rumlar tarafından “Kirkince” olarak telaffuz edilmiş ve daha sonra da “Çirkince” olmuş. Ancak, Cumhuriyet’in ilk yıllarında dönemin İzmir valisi Kazım Dirik; “Bu köyün neresi çirkin, bu köy şirin bir köy” deyince valinin talimatıyla köyün ismi “Şirince” olmuş.

Köy halen Rum köylerinin karakteristik özelliklerini taşıyor. Arnavut kaldırımı dar sokakları, çift katlı müstakil evleri, Şirince’de bulunan bağların üzümlerinden üretilen şarapları ve gene köyde üretilen zeytinyağı ve zeytinyağlı sabunları satan dükkanlar, bu sokaklar üzerinde kurulu küçük restoranlar... Şirince tüm doğallığı ve bozulmamışlığıyla gerçekten görülmeye değer. Turizmin yanı sıra bağcılık ve zeytincilik köyün esas geçim kaynakları. Köyde bağcılık ve zeytinciliğin yanı sıra, şeftali, incir,

elma, ceviz de yetiştiriliyor. Şirince’de imal edilen ve pazarlanan değişik şarap türleri Türkiye çapında ün kazanmış durumda. Köyün tarihi mimarisi korunuyor. Tarihinin İsa’dan önce 5. yüzyıla kadar uzandığı söylenen, kurulduğunda bir Ortodoks köyü olan Şirince’de bugün biri harap halde iki kilise bulunuyor. “Aziz Yohannes Kilisesi” Selçuk Müzesi’nin desteğiyle, Amerikan Enstitüsü yardımlarıyla restore edilip tekrar ziyarete açılmış. İkinci kilise ise ahşap ağırlıklı, boyaları, sıvaları dökük, harap durumdaki bir kilise. Kilisenin kitabesi olmadığı için maalesef ismi bilinmiyor. Eskiden 1800 hane bulunan köyde bugün itibarıyla 200 ev bulunuyor.

Köyde bulunan çoğu Rum evi ise şu anda pansiyon olarak hizmet veriyor. Şirince Bağbozumu, Kültür, Sanat ve Dostluk Festivali her yıl Ekim ayında yapılıyor. Festival zamanı köy yerli ve yabancı turist akınına uğruyor. Köy merkezinde şarap tadımı, folklor gösterileri ve çeşitli etkinlikler yapılıyor.

Şirince’ye yolunuz düşerse, pansiyon ya da otele dönüştürülmüş eski Rum evlerinden birinde konaklayabilir, Arnavut kaldırımı sokaklarında yürüyüş yapıp hediyelik eşya satan dükkanları gezebilirsiniz ve eve götürmek üzere Şirince’nin meşhur şaraplarından ve zeytinyağlı sabunlarından alabilirsiniz.

One afternoon in Şirince...

◆ PHOTOGRAPHS AND ARTICLE: ÖZGE ALTINOK LOKMANHEKİM

Şirince is a small Aegean village visited by many people because it preserves its historical architecture. It became famous as being the location where the story of the novel called "Farewell Anatolia" takes place. The novel was written by Greek author Dido Satriou.

After our visit to İzmir on Fathers Day, we stopped by Şirince for lunch. Even though I previously read many articles about Şirince, the beauty I came up on surprised me, this tiny village spreads an unexpected energy around itself.

Şirince is an old Greek village, connected to the Selçuk County of İzmir. Selçuk is at an 8 kilometre distance from the centre. It was a small Roman village that primarily produced and sold figs at the 19th century. The name of the village was "Kırkınca" (Fortieth) at those times. According to one rumour, the village took that name on because it was built by a family of 40 tribes. The name of the village was pronounced as "Kirkince" by the Romans and later on became "Çirkince" (Like Ugly). But during the first years of the Turkish Republic, when the governor of İzmir of that period, Kazım Dirik said; "What is ugly about this village, this village is a sweet village", with the instruction of the governor, the name of the village was converted to "Şirince" (Cute/sweet).

The village still bears the characteristics of Roman villages. Its Albanian pavements, narrow streets, two-story private houses, wines produced from the grapes of the vineyards in Şirince, and again the olive oil produced in the village and the shops selling olive oil soaps, small restaurants located on these streets... Şirince with its overall naturalness and being untouched by

humans is definitely worth seeing. Apart from tourism, winegrowing and raising and selling of olives are the primary sources of income of the village. Apart from winegrowing and olive growing, they cultivate peaches, figs, apples, walnuts on this village. Different wine types produced and marketed in Şirince are famous all around Turkey.

The historical architecture of the village is protected. It is said that the history of Şirince goes way back to five hundred years before Christ. Şirince is an Orthodox village and today accommodates two churches, one of which is in ruins. The "Saint Yohannes Church" has been restored with the support of Selçuk Museum and the help of the American Institute and is open to visitors once again. The second church is however mostly wooden, its paints, plasters disintegrating, in a state of a ruined church. Because the church doesn't have an inscription, unfortunately its name is unknown.

In the old times the village had 1800 residences, today there are 200

houses present. Many Roman houses that are in the village today serve as guesthouses.

Şirince Harvest, Culture, Art and Friendship Festival takes place in October every year. During the festival season, the village is infested by local and foreign tourists. At the village centre, wine tasting and folk dancing shows and various activities take place.

If your way comes across Şirince, you can sleep over at an old Roman house that has become a guesthouse or hotel, you can stroll upon the Albanian pavement streets and visit the shops selling souvenirs and buy the famous Şirince wines and olive oil soaps to take back home with you.

Ein Nachmittag in Şirince ...

◆ BILDER UND BERICHT: ÖZGE ALTINOK LOKMANHEKİM

Şirince ist ein kleines ägäisches Dorf, das aufgrund des Erhalts seiner historischen Architektur von vielen Menschen besucht wird. Bekannt wurde das Dorf als Ort des Geschehens in der die Geschichte der Novelle „Auf Wiedersehen Anatolien“ statt fand. Diese Novelle wurde von dem griechischen Autor Dido Satiriou geschrieben.

Nach unserem Besuch in Izmir am Vatertag stoppten wir in Şirince zum Mittagessen. Obwohl ich im Vorfeld schon viele Artikel über Şirince gelesen hatte, überraschte mich diese Idylle doch total, dieses niedliche Dorf versprüht eine unerwartete Energie um sich herum. Şirince ist ein altes griechisches Dorf bei Selçuk, das zum Bezirk Izmir gehört, etwa 8 Kilometer von Selçuk entfernt. Şirince war in der Vergangenheit ein kleines Dorf, das im 19. Jahrhundert an erster Stelle vom Verkauf von Feigen lebte. Zu dieser Zeit war der Name des Dorfes "Kırkinca", was soviel wie das Vierzigste heißt. Einer Legende entsprechend kam der Name dadurch zustande, das die Gründung des Dorfes von einer Familie mit vierzig Angehörigen gegründet wurde. Der Name wurde von der Griechen wie "Kırkinca", also Vierzig, ausgesprochen, woraus sich später "Çirkinca", also etwas wie hässlich entwickelte. In den ersten Jahren der Türkischen Republik kam der Gouverneur von Izmir, Kazım Dirik, das Dorf besuchen und stellte fest: Was ist denn so hässlich an diesem Dorf? Dieses Dorf ist wunderschön! Dies war Anlass genug und somit wurde auf Befehl des Gouverneurs der Name zu "Şirince". Das Dorf zeigt immer noch die Charakterzüge eines griechischen

Dorfes. Die gepflasterten Bürgersteige, die kleinen engen Strassen, die zweigeschossigen Häuser, die Produktion von Weinen an eigenen Rebstöcken, die Produktion von Olivenölen zur Herstellung von Olivenseife, den kleinen Geschäften, die diese Produkte anbieten, den Restaurants in den Strassen Şirince ist in seiner Natürlichkeit und Unberührtheit durch Menschen definitiv eine Reise wert.

Neben dem Tourismus ist der Weinanbau, der Olivenanbau und der Verkauf von Olivenprodukten die Haupteinnahmequelle des Dorfes. In den letzten Jahren hat allerdings der Anbau von Früchten wie Pflirsichen, Feigen, Äpfeln und Walnüssen im Dorf Einzug gehalten, die auch zur Herstellung von Fruchtwinen genutzt werden und Şirince in der ganzen Türkei bekannt gemacht haben. Die historische Architektur des Dorfes wird geschützt. Man vermutet, das sich die Geschichte des Dorfes bis in das fünfte Jahrhundert vor Christus zurück verfolgen lässt. Şirince war ein orthodoxes Dorf worauf noch heute zwei Kirchen hinweisen, von denen Eine nur noch als Ruine zu erkennen ist. Die „St. Johannes Kirche“, die mit Unterstützung des Museums in Selçuk und der Hilfe eines amerikanischen Instituts restauriert wurde, ist heute für Besucher wieder geöffnet. Die zweite Kirche besteht größtenteils aus einer Holzkonstruktion, leider sind Farben und Strukturen kaum noch zu erkennen. Da es keinerlei Beschriftung an der Kirche gibt, ist der Name leider nicht bekannt.

Um das 19. Jahrhundert hatte das Dorf etwa 1800 Einwohner, heute noch gibt es etwa 200 Häuser. Viele der griechischen Häuser des Dorfes

dienen heute als Gasthäuser. Das Festival „Şirince Herbst, Kultur, Kunst und Freundschaft“ findet jedes Jahr im Oktober statt. Während der Festivalzeit wird das Dorf von Einheimischen und Touristen geradezu übervölkert. Im Zentrum des Dorfes finden dann Weinproben, folkloristische Tänze und verschiedene andere Aktivitäten statt. Sollte Ihr Weg einmal Richtung Şirince führen, können Sie in einem der alten griechischen Häuser übernachten, die jetzt zu Gasthäusern umfunktioniert wurden. Sie können in den Gassen lustwandeln und die kleinen niedlichen Geschäfte mit den Angeboten an Weinen und Souvenirgeschenken besuchen, die berühmten Weine testen und gesunde Olivenprodukte mit nach Hause nehmen.

